

“S’ha trencat una frustració històrica”

Rafel Niubò (Barcelona, 1956), secretari general de l'Esport de la Generalitat de Catalunya, ha estat una de les peces clau en la decisió de la Federació Internacional de Patinatge que atorga a l'homònima catalana l'oficialitat per competir. Quan el 7 de gener prengué possessió del càrrec, Niubò avançà les tres línies mestres per les quals treballaria: unitat, transversalitat i internacionalitat.

El passat 27 de març, el Comitè executiu de la Federació Internacional de Patinatge (FIRS) va donar llum verda a la Federació Catalana de Patinatge perquè aquesta pugui competir oficialment en qualsevol torneig oficial. El Consell Superior d'Esports, el màxim òrgan esportiu de l'estat espanyol, ja ha deixat clar que pensa recórrer la decisió adoptada per la FIRS a Miami. L'acord, com era previsible, ha generat un seguit de reaccions de tot tipus en els partits polítics, tant d'àmbit català com espanyol. El proper 26 de novembre, l'assemblea de la FIRS haurà de ratificar l'acord pres pel seu comitè executiu i, si no hi ha cap canvi de darrera hora, les seleccions esportives catalanes que depenen de la Federació Catalana de Patinatge tindran els mateixos drets que qualsevol altra, com ara l'espanyola. La notícia va ser celebrada per la plana major de l'esport català, la qual espera que el cas del patinatge pugui ser adaptable a totes les altres modalitats esportives en els propers anys. Tot i que no s'ha desvelat cap nom, ja hi ha cinc federacions (entre les quals dues d'olímpiques) que treballen per assolir l'oficialitat internacional. De moment, queda clar que la selecció masculina d'hoquei en línia ha estat inscrita en el Campionat del Món d'aquest esport, que es disputarà del 21 de juny a l'1 de juliol a London (Canadà). Niubò, des del seu despatx al Consell Català de l'Esport, presidit per una senyera catalana estelada, es mostra satisfet de la bona entesa entre les diverses institu-

cions de l'esport català, les federacions i el Govern a l'hora d'assolir objectius comuns.

—Què significa l'oficialitat de les seleccions esportives que formen part de la Federació Catalana de Patinatge?

—Significa que l'esport català està molt satisfet i que, d'entrada, s'ha trencat una inèrcia històrica, la de tenir una aspiració, que era frustrada una vegada rere l'altra. Tenim les piles ben carregades, molt d'optimisme, i veiem que altres federacions estan disposades a seguir el camí de la del patinatge.

—Teniu clar, però, que el camí no serà fàcil. Com afrontareu les traves que ja s'estan posant perquè la decisió de Miami sigui anul·lada?

—Hi havia un mena d'acudit la primera vegada que vam pujar a l'Everest, on vam penjar una senyera catalana i no pas una bandera espanyola, i ens van dir que aquest acte era il·legal... Però queda clar que a nosaltres no ens ha d'importar el que facin o diguin els altres. És evident que no ens ho posaran fàcil, però el nostre camí és anar a Miami o allà on faci falta per aconseguir tenir seleccions nacionals catalanes, mentre que el seu camí és entendre que vivim en un estat plurinacional. Evidentment, això costarà, mentre fan de pare rondinaire que no deixa sortir el seu fill de marxa tot i que el seu fill ja té trenta o quaranta anys. Però s'hauran d'acostumar que el nen vol sortir de casa.

Rafel Niubò afirma que el model del Govern català és el danès: "Dinamarca entén que ha d'anar de braç amb els seus territoris. Si no s'entén així, l'única alternativa que ens donen es espavilar-nos, com hem fet amb el patinatge. No és admissible que ens neguin el pa i la sal."

—La reacció del Govern sortint del PP era d'esperar, però interessa més saber la del Govern entrant del PSOE. Ja hi heu parlat, amb Zapatero?

—Jo no ho he fet, però tenim esperances que ho entengui perquè el PSC forma part del PSOE i hem de recordar a tothom que hi ha un acord signat del Govern de Catalunya per impulsar les seleccions nacionals catalanes. Per tant, suposo que tothom serà absolutament conseqüent amb els seus actes. A més, el secretari general del PSOE ho hauria d'entendre, ell sempre parla d'un estat plurinacional.

—Però les posicions del PSC i el PSOE no sembla que vagin en la mateixa línia...

—Se n'haurà de parlar, però de la mateixa manera que he sentit a dir al senyor Blanco [José Blanco, secretari d'organització del PSOE] que vo-

len un equip incloent, mai excloent, els haurem de recordar que nosaltres ja estem inclosos en la festa de la Federació Internacional de Patinatge i que espero que ara ningú no ens n'exclogui. Quedaria molt lleig que ens fessin fora d'una festa.

—Vau avançar que donareu prioritat a la selecció espanyola a l'hora de convocar esportistes catalans?

—Des del punt de vista legal, el vincle federatiu de l'esportista, és a dir, on té la llicència, és qui marca en quina selecció ha de competir un esportista.

En el cas català, tots els esportistes tenen llicència catalana i no espanyola, però malgrat això nosaltres no volem seleccions catalanes per debilitar a les espanyoles i, com que tenim suficient material humà, per una qüestió de *fair-play* estem disposats a acceptar que ells triïn primer.

—Però serà només per una qüestió de joc net, no pas perquè us hi obliguin...

—Exacte, les dues representacions federatives de dins de l'estat espanyol ara estan en igualtat de condicions. No volem sentir a parlar d'obligacions, s'ha acabat. L'esport és un dret, mai una obligació. No es pot obligar a una persona a anar amb una selecció si no vol. Cal respectar la llibertat de consciència dels esportistes, és fonamental. La diferència és que avui els esportistes ja poden escollir.

—Ja s'imagina un partit d'hoquei patins Catalunya-Espanya?

—El 2005 segurament jugarem el Campionat del Món, tot i que no sé si arribarà, aquest partit, perquè podria ser que eliminessin un dels dos equips a la fase prèvia. Ara, si no és així, jo desitjaria una final Catalunya-Espanya, perquè seria senyal

que l'estat espanyol és una potència: aconseguiria col·locar dos equips, dues federacions, en una final i obtenir dues medalles.

—Quan un esportista opti per una selecció, podrà tornar a competir amb la que hagi declinat fer-ho?

—No, no seria admès, ja que es podria donar el cas que, si no et convoquen amb una selecció, te n'anessis amb l'altra, i això seria molt estrambòtic. L'esportista s'ha de posicionar lliurement, però ser conseqüent amb la seva decisió, sense més pressió ni problemes. És una situació semblant al tema lingüístic a Catalunya: hi ha gent que parla en català i n'hi ha que ho fa en castellà, però ningú no ha de canviar d'idioma, ja que es manté ferm en la decisió de parlar en una llengua o altra. Per tant, no ha d'estar mal vist que un esportista vulgui jugar amb la selecció espanyola o amb la catalana, qualsevol de les dues és una opció ben lícita.

—Com afecta la decisió de Miami en la possibilitat de tenir seleccions pròpies en uns Jocs Olímpics?

—Són vies diferents. Una cosa és un torneig europeu o mundial d'una modalitat concreta i una altra és l'organització dels Jocs Olímpics. En aquest darrer cas, per participar-hi cal tenir un comitè nacional propi, la qual cosa encara no tenim. Tot i així, els que estem al capdavant de l'esport català, que venim majoritàriament del Comitè Olímpic de Catalunya, tenim un gran interès perquè es reconegui.

—Teniu pensat el mecanisme per dur-ho a terme?

—Nosaltres hem de fer possible que els catalans puguin participar en els Jocs Olímpics, i per assolir-ho només hi ha dues variants: que ens reconegui el COI, cosa difícil però no impossible, o bé que cinc federacions internacionals reconeguin la selecció catalana, que és el camí que estem seguint, sense descartar la primera.

—Us heu fixat terminis per assolir més reconeixements internacionals?

—No tenim dates, però sí que volem ser ràpids, com ho hem estat amb

l'hoquei. Ni ens posem dates ni diem en què estem treballant, perquè sabem que l'estat espanyol no és l'estat danès, i que aquí hi ha coses que costen molt d'entendre. Quan ho entenem segurament correrem molt més. Mentre anem treballant, jo explicaré la nostra posició a l'estat espanyol, i segur que a la primera sessió no entendran res, però farem una segona sessió, en la qual seguiran sense entendre res, i en farem una tercera i veuran que som molt pesats... i no pararem. D'alguna manera o altra volem acostar-nos a models de convivència, com el danès, on Dinamarca entén que ha d'anar de bracet amb els seus territoris. Si no s'entén així, l'única alternativa que ens donen és espavilar-nos, com hem fet amb el patinatge. No és admissible que ens neguin el pa i la sal.

—M'imagino que hi ha altres federacions fent cua després del patinatge...

—Sí, però no diré quines són. Diem que la rebuda i els missatges que hem tingut de les federacions catalanes quan vam tornar de Miami va ser molt bona, fet que demostra que l'esport català està molt unit, tant en les institucions que les representen (UFEC, COC) com en les mateixes federacions o en el mateix Govern de Catalunya.

—Tema econòmic. D'on sortiran els diners per tenir seleccions catalanes de primera línia?

—És evident que necessitem diners; per tant, el Govern haurà de buscar recursos interns i externs, amb el patrocini, perquè els nostres esportistes, des de l'escola fins a l'elit, competeixin amb dignitat i satisfacció.

—Vostè sempre parla de la unitat, la internacionalització i la transversalitat de l'esport català. Progressen adequadament aquestes tres línies?

—La unitat s'ha fet evident amb la decisió de Miami i podem dir que estem lligant totes les complicitats per dir que l'esport català actua com un sol home. Hem fet un primer pas, que és la suma de la Unió de Federacions Esportives de Catalunya (UFEC) i el COC, però cal complementar-la encara amb l'esport uni-

“Jo desitjaria una final Catalunya - Espanya, perquè seria senyal que l'estat espanyol és una potència: aconseguiria col·locar dos equips, dues federacions, en una final i obtenir dues medalles”

versitari i escolar, així com el de lleure i comercial.

Respecte a la internacionalització, procurem que els dirigents catalans estiguin al màxim nivell, busquem sistemes organitzatius i complicitats amb entitats de tot el món, i volem tenir seleccions nacionals catalanes.

Quant a la transversalitat, treballarem amb Sanitat i Ensenyament i ben aviat ho farem amb Treball i Turisme. Ja estem treballant també perquè la medicina esportiva entri en els centres d'atenció primària al més aviat possible, on els metges recomanaran fer exercici, o bé a ensenyament, ja que l'esport no ha de ser considerat un fet menor sinó un element útil per a la societat que cal dotar de tots els recursos necessaris perquè així sigui reconegut.

Jordi Finestres